

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καί ἡ Κλάρα ἀκολούθησε τὴν κ. Χάλτερ ἔξω ἀπ' τὸ σαλόνι. Ἡ νέα μητέρα ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ὠδήγησε τὴν Κλάρα σὲ μιὰ μικρὴ τραπεζαρία, ὅπου φαίνοντοσαν ἀκόμα στὸ τραπέζι τὰ σερβίτσα τοῦ προγεύματος.

—Τώρα πότε μοι τί κάνει ἡ Ἰωάννα... Δὲν θέλησα νὰ σὰς ρωτήσω γι' αὐτὴ μπροστὰ στὴν Κάγια.

—Ὁ ἀστυνόμος θὰ σὰς στείλῃ ἕνα ἀπ' τὰ ὄργανά του ποὺ θὰ σὰς πληροφορήσῃ ἀκριθῶς, κυρία... Ἐγὼ ἔφυγα γρήγορα ἐξ αἰτίας τῆς μικρούλας Κάγιας. Ἐλεγον ὅμως ὅτι τὰ χτυπήματα τῆς φτωχῆς νέας δὲν ἦσαν κατ' ὅσον σοβαρά. Μὰ, καθὼς φαίνεται, παρ' ὅλ' αὐτὰ, θὰ τὴ μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ κ. Χάλτερ σωριαστικῆ με ἀντριβὴ σὲ μιὰ καρέκλα.

—Τί δυστυχία! Τί θὰ κάνω ἐγώ; Εἶμαι ἀνίκανη νὰ κάνω τὸ παραμικρό... Εἶμαι κιόλας τοσκιμένη.

Καί πραγματικὰ, δυνατὴ λωμόδα εἶχε ἀπλωθῆ στὸ πρόσωπο τῆς καί τὸ στήθος τῆς ἀνεδοκατέβαινε, καθὼς ἀνάσασε λαχαιασμένα.

—Μὰ δὲν ἔξερε κανένα; ρώτησε ἡ Κλάρα. Καμμιά γυναίκα ποὺ νὰ κἀν δουλειές;

—Ἡ θυρωρὸς θὰ ἤξερε ἴσως...

—Θέλετε νὰ τὴ ρωτήσω σχετικῶς τώρα ποὺ θὰ κατεβαίνω κάτω;

—Ὁ! ναί, σὰς παρακαλῶ! Τί καλὴ ποὺ εἴστε!..

—Καί ἀν' αὐτὴ δὲν ἔξερε κανένα, ἐπρόσθεσε ἡ Κλάρα, θὰ ρωτήσω τὸν ὑπρέτες τοῦ πατέρα μου... Αὐτοὶ θὰ μπορέσουν νὰ με πληροφορήσουν...

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω, δεσποινίς! εἶπε ἡ κ. Χάλτερ.

Καί ἀπλωσε πρὸς τὴν Κλάρα τὰ μακριὰ καὶ λεπτὰ χέρια τῆς, τῶν ὁποίων τὰ κόκκαλα ἔδειξαν κάτω ἀπ' τὴ λευκὴ ἐπιδερμίδα. Καθὼς ἔκανε αὐτὴ τὴν κίνηση, ἕνα δαχτυλίδι ποὺ ἦταν στὸ τέταρτο δαχτύλο, γλύστρησε κι' ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα.

Ἡ Κλάρα, σκύβοντας γρήγορα, τὸ πήρε καί τὴς τὸ ἔδωσε, ὄχι χωρὶς νὰ προσέηη τὴν ὀμορφιὰ τοῦ ασπέρου καὶ τῶν μπριλλαντιῶν ποὺ τὸ στολίζαν.

—Ὁ! Εὐχαριστῶ, δεσποινίς! Ἄν δὲν εἴσατε οὐδὲ ἐδῶ, δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ θρῶ με τὰ φτωχὰ μου μάτια. Καθὼς καὶ στένευμα τῆς ὄλλης αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι... Καθὼς ἀδυνατιζῶ διαρκῶς, θέλει πάλι στένεμα. Μὰ δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸ χάσω... Εἶνε μ' ἀνάμνησις τῶν πιὸ εὐτυχησμένων ἡμερῶν τῆς ζωῆς μου κι' ἡ μέρες αὐτὲς εἶνε τόσο λίγες!...

Τὰ μελανιασμένα τῆς χεῖλη μαζεύθηκαν λίγο καὶ δάκρυα θόλωσαν τὰ γαλάζια τῆς μάτια.

Ἡ Κλάρα δὲν τόλμησε νὰ τὴ ρωτήσῃ ἂν ἦταν χήρα. Ἦξερε πολὺ καλά, ἀπὸ τὸ παρῶδειγμα τῆς μητέρας τῆς, ποῖες μουσικὲς ὀδύνας μπορεῖ νὰ κλείνῃ ἡ ὑπαρξίς μιᾶς γυναίκας!

Ἀποχαίρετῆς τὴν κ. Χάλτερ, ἡ ὁποία τὴν εὐχαρίστησε πάλι με θερμότητα καί, κατεβαίνοντας γρήγορα κάτω, γτύπησε τὴν πόρτα τοῦ θυρωρείου. Δὲν ἦταν ἐκεῖ παρά μόνο ὁ θυρωρὸς, ἕνας ἀνθρωπάκος με κόκκινο πρόσωπο, ὁ ὁποῖος, μόλις εἶδε τὴν ὀμορφιὰ τῆς Κλάρας, σπκώθηκε καὶ στάθηκε ἠμροστὰ τῆς με θαυμασμό.

—Συνέθη ἔν' ἀτύχημα στὴν κ. Χάλτερ ποὺ κατοικεῖ στὸ ἔκτο πάτωμα, τοῦ εἶπε ἡ Κλάρα. Ἡ κασιδιέρα τῆς τραυματίστηκε ἀπὸ ἕνα ἀμάξι. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν μήπως ἔξερε καμμιά γυναίκα ποὺ νὰ κἀν δουλειές γιὰ νὰ τῆς τὴ στείλετε.

—Ἐγὼ δὲν ξέρω, δεσποινίς. Ἡ γυναίκα μου ἔξερε γι' αὐτὸ. Μόλις γυρίσει, θὰ τῆς μιλῶσω σχετικῶς... Μὴν ἀναυχητε...

Ἡ Κλάρα τὸν εὐχαρίστησε καὶ θιάστηκε

νὰ ἐπιτρέψῃ στὸ μέγαρο τοῦ πατέρα τῆς. Καθὼς ἄλλαξε τουαλέττα, ὁ κασιδιερὸς τοῦ πατέρα τῆς πήγε καί τὴν εἰδοποίησε ὅτι ὁ κ. ντὲ Κουμπὲρ τὴ ζητοῦσε.

Ὁ θαρώνος ἦταν πλαγιασμένος καί ὑπέφερε πολὺ ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ. Ἄκουσε ἀφηρημένα τῆς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ κόρη του γιὰ τὴν καθυστέρησί τῆς καί τὴν παρακάλεσε κατόπιν νὰ τοῦ διαβάσῃ κάτι γιὰ τὴ ἀρμονικὴ τῆς φωνῆ τοῦ γλύκαινε τοῦς πόνους, καθὼς ἔλεγε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, ἡ Κλάρα ξαναπήγε στὸ σπίτι τῆς κ. Χάλτερ, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ μικρούλα Κάγια. Μιὰ ὑπρέτρια, τὴν ὁποία εἶχε προμηθεύσει ἡ θυρωρὸς τὴν ἔμπασε στὸ σαλόνι, ὅπου σγεδὸν ἀμέσως παρουσιάστηκε ἡ νέα γυναίκα.

—Τί καλὴ ποὺ εἴστε ποὺ ἤρθατε νὰ δῆτε τὴ μικρὴ μου Κάγια! εἶπε στὴν Κλάρα. Ὅλο γιὰ σὰς μοῦ μιλοῦσε χθές... Τῆς κάνατε πολὺ ζωηρὴ ἐντύπωση!..

—Καί τί κάνει ἡ φτωχὴ μικρούλα;

—Ἐχει πυρετὸ καί πονοκέφαλο... Αὐτὸ παθαίνει πάντα ὅταν δοκιμάζει καμμιά ταραχὴ. Ἡ ὕγεια τῆς εἶνε τόσο λεπτή!

Κ' ἕνας στεναγμὸς ἀνασήκωσε τὸ στήθος τῆς νέας γυναίκας.

—Θέλετε νὰ τὴ δῆτε; Εἶνε στὸ κρεββάτι τῆς...

Ἡ Κλάρα δέχτηκε καί τὴ ἀκολούθησε στὴν διπλῆν κἀμαρη, ἕνα κομψὸ δωμάτιο, ὅπου, πλάι στὸ κρεββάτι τῆς κ. Χάλτερ, ἦταν τὸ κρεββάτι τῆς Κάγιας.

Ἡ μικρούλα κοιμόταν με τὰ παιγνίδια τῆς στὴν ἀγκαλιά τῆς. Με τὸ θόρυβο ὅμως ποὺ ἔκαναν ἡ δὴν γυναίκες, ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς καί, καθὼς εἶδε τὴν Κλάρα, ἀπλωσε ἀμέσως τὰ χέρια τῆς πρὸς αὐτὴν.

—Ὁ! δεσποινίς, ἤρθατε! φώναξε γεμάτη χαρὰ! Τί καλὴ ποὺ εἴσατε!

Ἡ Κλάρα τὴ φίλησε καί, ὑποκλίνοντας στῆς παρακλήσεις τῆς, κάθησε πλάι στὸ κρεββάτι τῆς.

Καθὼς κουβεντιάζε με τὴν κ. Χάλτερ, ἡ Κάγια δὲν τὴν ἄφινε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια. Τὴν κῦτταζε με πραγματικὴ ἔκστασι.

—Φεύγετε κιόλας! φώναξε ὅταν τὴν εἶδε νὰ σπκάνεται. Ὁ! μείνετε ἀκόμα λίγο! Εὐχαριστήματα τόσο με τὸ νὰ σὰς κυττάζω μόνο...

Καί εἶχε προσηλώσει στὴν Κλάρα τὰ χεριὰ καὶ γεμάτα ἀγάπη θλέματά τῆς. Ἡ νέα κόρη ἔνοιωσε ἔξαφνα τὴ φευγαλιὰ μὲν ἔντυπωση ὅτι καί κάποια ἄλλα ὄμοια μάτια τὴν εἶχαν κυττάξει με τὴν ἴδια ἔκφραση...

—Μείνετε λιγάκι... μιὰ στιγμὴ ἀκόμα!.. τὴν ἰκέτησε, πιάνοντας με τὰ φλογισμένα χερὰκια τῆς τοῦ χέρι τῆς Κλάρας. Θὰ ἤθελα νὰ μ' ἀφήσετε ν' ἀκουμπήσω λιγάκι τὸ κεφάλι μου ἐπὶ σὰς, ὅπως γθές. Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ θὰ μ' ἔκανε νὰ ὀσπέρω λιγώτερο.

Ἡ Κλάρα, συγκινημένη, ξανακάθησε καί πήρε στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ ἑσπθὸ κεφάλι.

—Στ' ἀλήθεια, ἡ μικρὴ μου Κάγια εἶνε πολὺ ἀπαιτητικὴ! εἶπε ἡ κ. Χάλτερ χαμογελῶντας. Μὰ εἶνε παραναϊβημένη... Δὲν ἔχω παρά μόνο αὐτὴν... Αὐτὴ εἶνε ἡ παρηγορία μου...

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, σωριαστικῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Φαίνονταν τώρα στὴν Κλάρα πολὺ πιὸ γλωμῆ, πολὺ πιὸ ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρα.

Ἡ Κάγια ἐντωμεταξὺ νάιδε με τὸ χεράκι τῆς τὸ μέγαλο τῆς Κλάρας.

—Εἶνε μαλακὸ σὰν τὸ θελοῦδο! τῆς εἶπε με θαυμασιῶ. Καί τί γρυσὸ ποὺ εἶνε τὰ μαλλιά σου... Θὰ ἤθελα καί τὰ δικὰ μου νὰ εἶνε ἔτσι.

—Κ' ἔτσι ποὺ εἶνε, εἶνε πολὺ ὀμορφα, μικρούλα μου, παρατήρησε ἡ Κλάρα, ἀνασηκώνοντας τὰ θαθεῖα ἑσπθὰ μαλλιά τῆς Κάγιας. Εἶμαστε ἐδῶ τρεῖς ἑσπθές, ἐντελῶς διασφαιρικῆς κ' ἡ τρεῖς—ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας.

—Ἐγὼ εἶμαι μιὰ ἑσπθὴ τοῦ Βορρᾶ, εἶπε ἡ κ. Χάλτερ. Εἶμαι Δανέζα.

—Μιλᾶτε ὅμως τὸ ναλλικὰ περίφημα.

—Κατοικῶ στὴ Γαλλία ἀπὸ ἡλικίας ἔξη χρό-

Ἐνας ἀστυνομικὸς μπήκε μέσα

νον. Μά σείς, δεσποινίς, μου φαίνεται πώς έχετε Ιταλική προφορά.

—Είμαι πράγματι 'Ιταλίδα από τη μητέρα μου. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην 'Ιταλία. Μόνο ο πατέρας μου είνε Γάλλος.

—'Η 'Ιταλία! Έκανε ή νέα γυναίκα με νοσταλγία. Είχα πάει σ' αυτή άλλωστε.

Και ή κουρασμένη της φυσιογνωμία πήρε μία πονεμένη έκφραση, ενώ τά χείλη της σφίχθηκαν με πικρία.

—'Εκείνη τη στιγμή, ή υπηρέτρια χτύπησε τήν πόρτα, αναγγέλλοντας ότι ένας άστυνομικός ήθελε να μιλήσει στην κ. Χάλτερ γιά τήν κατάσταση της καμαριέρας της 'Ιωάννας. Πράγματι, έπειτα από μία στιγμή, ένας άστυνομικός μπήκε μέσα. 'Η Κλάρα σηκώθηκε γιά ν' άποσυρθη παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της μητέρας και της κόρης της. Στην γεμάτη άγωνία έρώτησι της Κάγιας: «Πότε μου, θά ξαναρθήτε να με δείτε;» άπάντησε μ' ένα τρόπο κάπως φευγαλέο. Πριν πάσει σχέσεις μ' αυτούς τούς άγνωστους, ήθελε να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτούς. Θ' άνέθετε τή δουλειά αυτή στην 'Ιθαίτερη καμαριέρα της, ή όποία της φαινόταν γυνάικα πολύ σοβαρή. 'Επειτα, άν ή πληροφορίες αυτές ήσαν καλές, θά ξανασηγαίνε ελαφρίστως, γιά τή πονετική καρδιά της τήν είχε συγκινήσει τό θέαμα της άρρωστης και θλιμμένης αυτής γυναίκας, και γιά τήν είχε έλλοκεί εξααιρετικά ή μικρούλα Κάγια πού της έδειχνε μ' άγάπη τόσο αυθόρμητη.

XV

'Εκείνο τό πρωί, ό κ. ντε Κουμπέρ κ' ή Κλάρα γευμάτισαν γιά

πρώτη φορά στό σπίτι του Τζιλ. Είχαν πάει με τήν πρόφασι να δούν τά περιέργα άντικείμενα τέχνης και τ' άρχαία βιβλία πού ό νέος ήθελε να δείξει στην εξαδέλφη του.

'Η Κλάρα, με τό άνεπτυγμένο καλλιτεχνικό της γούστο, θαύμαζε τά πάντα γύρω της μέσα σ' αυτό τό σπίτι. Κι' ό Τζιλ, με θλέμματα γοητευμένο, παρακολουθούσε τις έντυπώσεις της πού διαβαζίντουσαν στό έκφραστικό της πρόσωπο. Μιά χαρά γοητευτική τού φύσκανε τήν καρδιά καθώς τήν έβλεπε μέσα σ' αυτό τό πλαίσιο πού φαινόταν έπίτηδες γι' αυτήν, όπου άνειρευόταν να τήν εγκαταστήσει σάν μία βασίλισσα.

Μετά τό γεύμα, πού σερβιρίστηκε στη φλαμανδική τραπεζαρία και γιά τό όποιο είχε υπερβάλλει τόν έαυτό της ή μαγειρίσα του Τζιλ, ό κ. ντε Κουμπέρ εγκαταστήθηκε μέσας στό σαλόνι γιά να ξεκουραστή λιγάκι. 'Ο Τζιλ ώδήγησε τότε τήν Κλάρα στό γραφείο του. 'Ηθελε να της διαβάσει τή δεύτερη πράξι του έργου του πού τήν είχε τελειώσει τό πρωί.

—Θέλετε λοιπόν να με μεταμορφώσετε σε κριτικό; τού είπε ή Κλάρα πρόσγαρα, ενώ συγχρόνως καθόταν σέ μία παλιά πολυθρόνα πού έσπρωξε κοντά της ό εξαδέλφος της.

—Δέν υπάρχει καμιά γνώμη πού να μ' ενδιαφέρει τόσο όσο ή δική σου! τής άπάντησε ό Τζιλ σοβαρά.

Και τής έρριξε ένα θλέμμα γεμάτο συγκίνηση.
—'Ω! να τήν έβλεπε πάντοτε έτσι κοντά του, μέσα σ' αυτό τό σπίτι του όποιο εκείνη τόσο ήταν ή χαρά και τό φως...

—'Επρεπε να της μιλήσει σήμερα!... Δέν μπορούσε πειά να περιμένα, να ζή μέσα σ' αυτή τήν άγωνία!...

Τά μάφια μάτια της Κλάρας ώθήθησαν προς αυτόν εξαφανισμένα γιά τήν άπομνησίσι σιωπής του.

—Λοιπόν, γιά τήν δέν αρχίζετε τό διάβασμα, Τζιλ;

Μά ό Τζιλ, αντί ν' άπλώσει τό χέρι του στό χειρόγραφο, πού ήσαν άπάντα στό γραφείο του, πήγε και κάθισε κοντά στην εξαδέλφη του.

—Πρέπει να σε ρωτήσω κάτι, Κλάρα... είπε με φωνή πού έτρεμε έλαφρά. Πές μου πρώτα, έχεις έμπιστοσύνη σέ μένα;

—Μά θέβαι!... 'Εχω σε σάς δη έμπιστοσύνη μπορεί να χη κανεις σ' ένα ανθρώπινο πλάσμα...

—Και πού θά μπορούσε να σάση ή έμπιστοσύνη αυτή;

—Πώς, ως πού; ρώτησε ή Κλάρα.

—Ναι... έπε άποφασιστικά ό Τζιλ. Θά είχες έμπιστοσύνη σέ μένα άν έ παρακαλούσα ν' ανακαλέσεις τήν άπόφασί σου;... άν σε παρακαλούσα να πιστώσης στην άγάπη μου και να γίνης σύζυγός μου;...

'Η Κλάρα έγινε κατακόκκινη και σηκώθηκε άπόμνητα.

—Μά είσαι τρελλός, Τζιλ! φώναξε. Τί σημαίνει αυτό;

'Ο Τζιλ σηκώθηκε κι' αυτός και της έπιανε τό χέρι...

—Αυτό σημαίνει ότι κατέκτησε ολοκληρη τήν καρδιά μου, παρ' όλες τις έγωιστικές μου προσπάθειες ν' άποτινάξω αυτή

τήν αγαπημένη επίδραση...

Και με φωνή θερμή, πού έπαλλε, άρχισε να της διηγήται αυτές τις προσπάθειες, καθώς και τόν έρωτά του γι' αυτήν πού κάθε μέρα γινόταν πιο ακατανίκητος. Και ή Κλάρα, ακούγοντάς τον, έννοιωσε ένα άνατριχίασμα τρόμου κ' εύτυχίας να τήν πλημμύριζε.

Ξαφικά, τό φως τήν πλημμύρισε. Κατάλαβε καλά ποιά θέσι κατείχε ό Τζιλ μέσα στην δική της καρδιά, πράγμα πού δέν τό είχε άντιληφθή ώς τότε.

—'Ωστε κι' αυτή τόν αγαπούσε;... 'Η δυσπιστία της πού βασίζοταν στην άνάμνησι της τύχης της μητέρας της, δέν τήν είχε προφυλάξει από ένα αίσθημα, τό όποιο, ώστόσο, τις προκαλούσε πάντοτε ένα μυστικό τρόμο.

'Εκανε ένα θήμα πίσω και τραβώντας τό χέρι της από τό χέρι του Τζιλ, ύψωσε προς αυτόν τό διασπαστικό και κάπως φοβημένο θλέμμα της.

—Τζιλ, είπε, ξέρεεις καλά, ότι δέν μπορώ...

Μά εκείνος φώναξε θριαμβευτικά:

—Μά ναι, μ' αγαπάς!... Τό θέλω στά μάτια σου. Και μου είπες πρό όλίγου ότι έχεις έμπιστοσύνη σ' έμένα...

—'Εχω έμπιστοσύνη στη φίλια σου!... Μά είνε πολύ διαφορετικό πράγμα τό να ένοθη κανεις μ' έναν άλλο γιά όλη του τή ζωή μ' ένα δεσμό άδιάσπαστο... 'Εξ άλλου, σείς τόν θεωρείς ως άδιάλυτο; έπρόσθεσε ζωηρά, σάν να τής ήρθε μία ξαφνική σκέψι. Προχθές, δικαιολογούσατε, έπιδοκιμάζατε σχεδόν τό διαζύγιο...

—'Εν' άδιόρθο τρεμούλιασμα πέρασε από τό πρόσωπο του Τζιλ.

—Δέν θά έπιδοκιμάσω ποτέ, παρ' όσον θά έπιδοκιμάζης και σύ, θά παραδεχτώ όλες τις ιδέες σου, είτε μ' ένα ζωηρό τόνο διαμαρτυρίας. Πρέπει να είσαι έπιεικής γιά μένα, Κλάρα... Δέν ήμουν ως τώρα, παρ' ένας φτωχός άπιστος και μπορεί μερικές από τις ιδέες μου να σοκάρουν καμιά φορά-άκουσίως- τις πεποιθήσεις μου. Μά, πές μου, αγαπημένη Κλάρα, δέν σου άπέβει-εξα ως τώρα ότι είμαι άνθρωπος με καλή θέληση;

—Ναι, είνε αλήθεια! Μου φαίνεται ότι, πραγματικά, ζητάτε τήν αλήθεια...

—Και δέν θά θελήσης να με βοηθήσης γιά να τή θρω πιο γρήγορα, με τή συνεχή σου παρουσία, έχοντας διαρκώς τό παράδειγμα σου μπροστά στα μάτια μου; Μου δόθηκε κι' άλλτος εύκαιρία να σου πω πώς θαύμαζα και σεβόμουν τις πεποιθήσεις σου. Νά είσαι λοιπόν θέβαιη ότι θά προσπαθήσω να τις κάνω και δικές μου...

—Τό έλπίζω και άν ό Θεός μου άνέθετε αυτή τήν άποστολή, ή πιο μεγάλη μου εύτυχία θά ήταν να έπιδοκιμάσω τις προσευχές μου, τή στιγμή πού θά πιστώσετε και σείς

σάν έμένα... Μά... ώ! Τζιλ! Θά φοβόμουν πολύ!... ψιθύρισε με τόνο άπογνώσεως.

—Θά φοβόσουν τί, Κλάρα;

—Είνε ή άνάμνησις της μητέρας μου... 'Αν ήταν γραφτό μου να γνωρίσω τήν εγκαταλείψι και τήν προδοσία, θά πέβαινα κι' έγώ σάν κι' αυτήν...

'Ο Τζιλ τής άσπαξε τά χέρια και τά έφερε στό χέλι του.

—'Οχι, Κλάρα!... 'Οχι!... Κλάρα, πολυαγαπημένη μου!... Ποτέ δέν θά σ' εγκαταλείψω έμένα, πού θά είσαι ό θησαυρός μου!... Ξέρεις ότι ή άμφιβολία σου αυτή είνε μία προσβολή γιά μένα;

'Η Κλάρα έγινε κατακόκκινη και ψιθύρισε:

—Συγγνώμη, Τζιλ... Μά θέλεις, αυτό με κάνει να σκέφτω ή άτυχία της μητέρας μου... Ξέρω, ότι κατά βάθος είσαι σοβαρός και... πιστώσε στην ειλικρίνεια σου...

—Τά λόγια σου αυτά σημαίνουν ότι δέχεσαι τήν πρότασί μου;

Και έσκυψε προς τή νέα, τυλιγοντάς τήν με τό πιο χαϊβετικό θλέμμα του, πού ήταν σ' αυτόν γεμάτο γοητεία...

Μά ή Κλάρα, καθώς άντίκρισε τό θλέμμα αυτό, σκέφτηκε, ότι και κάποιος άλλος τήν είχε κυττάξει εκείνη τήν ήμέρα έτσι... Μά ποιος λοιπόν;

'Α! ναι! θυμόταν!... Ήταν ή μικρή Κάγια... Αυτή είχε ακριβώς τό ίδιο χαϊβετικό θλέμμα με τόν Τζιλ...

—'Αν δέχομαι; άπάντησε. Πόσο διάερασι, Τζιλ; είπε μ' ένα χαμόγελο πού έτρεμε έλαφρά. 'Εν πρώτοις, πρέπει να μιλήσης σχετικά στον πατέρα μου.

(Άκολουθεί)

'Ο Τζιλ πήγε και κάθισε κοντά στην εξαδέλφη του